

[Johs. Christiansen.]

som Ministeren pegede paa, og som jeg naturligvis er paa det rene med har maattet udfoldes, synes jeg alligevel, at Rettergangen over for adskillige Borgere i Sager af denne Art har været urimelig langsom. Skylden herfor har jeg ikke villet og vil heller ikke søge at tillægge den højtærede Justitsminister, den maa utvivlsomt i vidt Omfang ligge i visse særlige Forhold og Omstændigheder, som jeg imidlertid ikke skal komme nærmere ind paa her. Men naar det er sagt, vil jeg gerne tilføje, at naar et større eller mindre Antal Sager har kunnet trækkes ud i mere end 1½ Aar, maa der et eller andet Sted have været en Fejl, og det vilde have været meget ønskeligt, synes jeg, om Ministeren mere præcist kunde have paapeget, hvor det er, og hvad det har været, der paa dette Omraade har medført de Forhold, som jeg her har tilladt mig at pege paa.

Den højtærede Justitsminister sagde, at de 14 Spørgsmaal ikke var blevet stillet af Professor Carsten Høeg. Paa hvilken Maade fremkom da disse 14 Spørgsmaal, og hvorfor er de ikke taget med under Sagens Forberedelse til Forundersøgelse? Der gik dog 8 Maaneder mellem Statsadvokatens Resolution og Forhørens Afholdelse, og først efter at disse Forhør var afholdt, fremkommer de 14 Spørgsmaal, endda, saa vidt jeg forstaaer, efter at Rigsadvokaten i første Omgang havde afgivet sin Resolution om, at Tiltale ikke skulde rejses. Jeg spørger derfor: Hvorfra er disse Spørgsmaal kommet?

Og saa vil jeg gerne ogsaa stille det Spørgsmaal: Foreligger der overhovedet ingen Henvendelse fra Professor Carsten Høeg i denne Sag? Og navnlig: Foreligger der ingen Henvendelse i denne Sag i det Tidsrum, der gaar imellem Rigsadvokatens første og anden Resolution?

Justitsministeren (Elmqvist): Jeg kan dertil svare, at de paagældende 14 Spørgsmaal — eller hvor mange det nu var — var opstillet af Statsadvokat Carl Madsen, men det var Forhold, som han mente alligevel ikke behøvede at underkastes en Undersøgelse, fordi han ikke mente, det vilde føre til noget andet Resultat. Da jeg fik Sagen til Gennemsyn — og jeg maa maa-ske indskyde, at jeg kan ikke gennemgaa alle disse store, mægtige Sager, men jeg gjorde det med denne Sag her og gør det med enkelte Sager, jeg mener er særlig vigtige —, stod det saaledes for mig, at det var en Svaghed og, som jeg sagde, ogsaa en Svaghed set i Relation til Hr.

Knutzen, hvis der blev nogle Spørgsmaal tilbage, som indeholdt nogen Sigtelse mod Hr. Knutzen, men som man ikke undersøgte, fordi man mente, de alligevel ikke vilde faa nogen Betydning. Jeg mente, at det over for det offentlige var af Interesse at faa klaret, om disse Spørgsmaal indeholdt en Sigtelse mod Hr. Knutzen, og jeg mente ogsaa, at det var af Interesse for Hr. Knutzen at faa det klaret, og derfor tog jeg paa eget Initiativ det Standpunkt, at jeg sagde til Rigsadvokaten, at jeg fandt det rigtigst, at disse Spørgsmaal blev undersøgt, saa der ikke kunde være den mindste Uklarhed i Sagen. Det blev lovet mig, at det skulde ske meget hurtigt. Der gik lidt længere Tid, men det var der ikke noget at gøre ved.

Det ærede Medlem spørger, hvor Fejlen ligger, naar mange af disse store Sager har taget saa lang Tid. Fejlen ligger i den Overbebyrdelse af Politi og Anklagemyndighed paa alle Omraader, som det ærede Medlem dog ikke kan være blind for har eksisteret i disse halvandet Aar, og Fejlen ligger i, at det samtidig har været umuligt at skaffe det tilstrækkelige Mandskab, og Grunden er tillige den, at disse Sager har krævet uhyre omhyggelig Gennemgang. Det gælder navnlig de store Firmaers Sager, idet Tusinder af Bilag har skullet gennemgaaes og revideres og undersøges, før man har kunnet komme til et Resultat. Der har nu engang ikke været Arbejdskraft nok. Der har været arbejdet med en utrolig Indsats fra alle disse forskellige Myndigheders Side. Jeg har stadig passet paa og Gang paa Gang spurgt, om det ikke kunde blive færdigt, men jeg har selvfølgelig maattet bøje mig for, at man ikke kunde arbejde mere end 14—16 Timer i Døgnet.

Med Hensyn til, hvorvidt jeg har talt med Hr. Carsten Høeg, gaar jeg ud fra, at man ikke her over for Rigsdagen skal gøre Rede for, hvem man i det private Liv taler med, og hvem der søger en. Hr. Carsten Høeg har ingen Indflydelse haft paa min Afgørelse. Jeg har truffet denne Afgørelse i Offentlighedens og i Hr. Knutzens Interesse, og jeg tror, at Hr. Knutzen i høj Grad kan være tilfreds med, at der ikke foreligger en Afgørelse, om hvilken det kan siges, at der alligevel var svage Punkter, som man ikke fik undersøgt ordentligt.

Formanden: Det ærede Medlem Hr. Johs. Christiansen har Ordet for en kort Bemærkning.

Johs. Christiansen: Jeg maa have Lov til at sige til den højtærede Justitsminister,